

Az Árnyjátékos szerzőjétől

Ikrek hava

*fine
selection*

ASHLEY CARRIGAN

ASHLEY CARRIGAN

Ikrek hava

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Első fejezet

– KINEK A REMEK ÖTLETE VOLT, hogy ezt a szálnalmas nyekergést nézzük meg? – háborgott Sandra az előadás végén, és egyetlen percig sem zavartatta magát, hogy a többi néző közül esetleg más is meghallhatja. Nem az a típus volt, aki magában tartja a lesújtó véleményét.

Skylar csitítóan rápillantott, de nem tudta elfojtani a mosolyát.

– Ne dühöngj, édesem! Kanyarítsunk ebből egy vidám estét! Nem engedem, hogy bosszankodj, amikor végre együtt lehetünk – emelte fel a mutatóujját. – Azt mondtuk, bulizunk! – Úgy rázta hátra a hosszú barna haját, mintha ezzel a kis bosszúságot is elhessenhetné. Ő tudta, hogy Kelly volt a bűnös, aki ezt a zenés színdarabot javasolta, és rábeszélte őket, hogy ezúttal ezt válasszák az aktuális csajos kikapcsolódásuk programjának. Kelly, aki mögöttük lépegett lefelé a nézőtér lépcsőjén, erről persze bölcsen hallgatott.

A három barátnő kifelé araszolt a Geary Színházból, elvegyülve az aulában feltorlódott tömegben. Skylar belekarolt a jobbján haladó Sandrába, nehogy elsodorják őket egymástól a kijárat felé igyekvő emberek.

Lassacskán kiértek a dupla szárnyú ajtón keresztül az utcára. Ahogy megéreztek a hűvös esti szellőt, egyszerre borzongtak meg,

és húzták össze magukon a kabátjukat. Visszavonhatatlanul vége volt a kopár télnek, és a tavasz illata már tisztán érezhető volt a levegőben, de az éjszakák még mindig csípősek voltak.

A járdán összekapaszkodva sétáltak, a többi járókelő méltatlankodó vagy éppen elismerő pillantással kerülte ki őket.

– Annyira azért nem volt rossz – próbálta Skylar tompítani az amúgy valóban menthetetlen malört.

Sandra azonban még nem adott ki magából mindent, ami kikíváncszolt. Idegesen megigazította divatosra vágott, fényes fekete haját. Kék szeme szikrákat szórt.

– Nem volt rossz?! Ne mondd már, Sky! Láttalak, hatszor lestél a telefonodra. Annyira untad, mint én. Sosem bírtam az ilyen limonádékat, de ezek még rosszul is játszottak.

– Sajnálom. Azt hittem, jó lesz. Olyan dicsérő véleményeket olvastam a darabról. – Kelly kedvetlenül elhúzta a száját. Ártatlan angyalarcán őszinte megbánás tükröződött. Harmincas éveie dacára még mindig kislányosak voltak a vonásai, és erre a hatásra ráerősített szőke haja és világoskék írisze.

– Aha! – bólintott Sandra. – Biztosan öreg macskarajongó hölgyek írták, akiknek az ingerküszöbe valahol fényévekre van az enyémtől. – Grimaszolva megigazította az ültében összegyűrődött ruháját, de aztán derűs pillantással kapta fel a fejét. – Oké, lépünk túl rajta! Legközelebb inkább lökjetek le a Golden Gate-ről! Azt könnyebben túlélem.

– Te hülye vagy! – nevetett Skylar.

Mind a hárman vigyorogtak. Voltak olyan régi, jó barátok, hogy megengedhették egymással szemben a csipkelődő beszélásokat.

Kelly feltartotta a kezét.

– Rendben, elviszem a balhét. Lássátok, milyen gavallér vagyok, kiengesztelésül én fizetem a piát ma este.

– Helyes! – vágta rá Sandra. – Öblítsük le valamivel ezt a fiaszkót! Akkor hajlandó vagyok szemet hunyni a nyáltenger felett.

Skylar megtorpant, így majdnem nekiment egy férfi, aki mögötte haladt.

– Csajok, én nem megyek. Reggel nagyon korán kelek, és nem lenne illendő másnapos, rongyos fejjel megjelennem az irodában. Ne haragudjatok!

– Szó sem lehet róla! – Sandra határozottan megmarkolta az alkarját, és maga után húzta. – Ha hármunk közül valakinek be kell ma rúgni, az te vagy.

Skylar ezt nem egészen így látta, de nem ellenkezett tovább.

– Esélyem sincs egy dévaj amazonnal és egy anyatigrissel szemben. Menjünk!

A Mexikói Kolibri Bisztróba mentek, ami a közelben volt, gyalogosan is hamar elérték. Az élénksárga és vörös színre festett falak, a barna, súlyos söntéspult és előtte a kerek bárszékek barátságos hangulattal csalogatták a vendégeket. A fantasztikus illatfelhőről nem is beszélve, aminek a zamata belengte az egész helyiséget, és szinte rátapadt az ember nyelvére.

Letelepedtek az egyik boksza, és vérforralóan csípős mexikói specialitásokat ettek. Skylar óvatos duhajként inkább távol tartotta magát az erősebb fűszerektől. Sima sült krumplit csipegetett, és lelkesen rendelte az újabb kör tequilát.

– Csajok, úgy örülök, hogy sikerült összehoznunk ezt a találkozót! – mosolygott Skylar. – Valóságos felüdülés kiszakadni a taposómalomból.

– Jó volna gyakrabban sort keríteni rá – intett Kelly.

– Igen, totál igazad van – helyeselt Sky.

– Tudom, hogy én vagyok mindig a kérdéses pont, miattam ne-
héz egyeztetni – mondta Kelly bűnbánóan.

– Ugyan már! Közülünk neked van férjed és gyereked. Mi pedig
alkalmazkodunk hozzád. Ebből sosem volt gond.

Sandra bólogatott.

– Megértést tanúsítunk. Remélem, értékeled!

Skylar és Kelly elég régóta ismerték Sandrát, aki tüzes szingliként
szégyenkezés nélkül, fenéig kiélvezte az élet nyújtotta örömeit.
Nem ítélték a szabad szája és a vehemens természete felett. Pont
ezért szerették.

Bordóra lakkozott körmével megkocogtatta Skylar üres poharát.

– Szóval, mi is van a pasikkal?

– Milyen pasikkal? – kérdezett vissza a másik nő, ártatlanul elke-
rekítve viharszürke szemét.

– Jaj, ne kezdjük már megint! Nálad még Kellynek is több szen-
vedélyben van része – legyintett Sandra.

– Nana! – intett Kelly figyelmeztetően, hogy azért neki sem any-
nyira rossz a helyzete.

Skylar türelmesen elmosolyodott, és kissé félrehajolt, miközben a
pincér letette eléjük az újabb kör tequilát. A férfi megvillantotta va-
kítóan fehér fogsorát, és kellemes estét kívánt a három csinos hölgy-
nek, majd elment az asztaluktól.

– Nem erőltetek semmit. Nem hajkurászom a kis pucér Ámort.
Felém aztán nem nyilazgat! Nincs semmiféle daliás hím a radaro-
mon – mondta a lány, és felemelte a poharát.

– Hiszen időt sem szánsz ilyesmire! – kiáltott Sandra. – Foly-
ton csak dolgozol, rohángálsz, házakat tervezel, még hétvégéken is.

Ne mondd, hogy nem így van! Kellene már neked egy kis kaland, vagy ilyesmi.

– Ez igaz. Tényleg sokat dolgozom. Nahát! Szerintem, ez még nem bűn. Nem vagyok se bulikirálynő, se kis liba, aki dollárpapára vadászik. Egyedülálló nő vagyok, aki mások állásáért is felel, nem csak a saját munkájáért. Mögöttem nem áll ott egy férj, aki eltart. Muszáj hajtanom, hogy egyszer majd kicsit hátradőlhessek, és lazábbra vehessem az iramot. Pont nektek kell erről papolnom? – csettintett a nyelvével. – Ugyan, csajok!

Sandra elhúzta a száját.

– Túlzásba viszed.

– Legyen az én bajom! Szeretem csinálni. Egy alkotó, kreatív ember sose sajnálja az időt és az energiát a munkájára. Az nem olyan, mintha egy irodában robotolnál.

– Ennek ellenére kicsit el kellene távolodnod a kedves férjed közeléből, és máris kinyílna a világ. Meg aztán nem csak munkából áll ám az élet! Azt sem veszed észre, hogy a pincér folyamatosan téged les.

Skylar felemelte a mutatóujját.

– Exférj! És nem érdekel a pincér.

– Pedig helyes pasi.

– Akkor legyen a tiéd! – vigyorgott Skylar leplezetlen derűvel. Különbben sem tetszett neki a fickó. Nem vette zokon a piszkálódást, mert tudta, hogy Sandra igazából jót akart neki. Boldognak és vidámnak szeretné őt látni. Meggyőződése volt, hogy ehhez az állapothoz feltétlenül egy férfi szükségeltetik.

Sandra visszafogta a hangját, és komolyabb arckifejezést vett fel.

– Drágám, úgy teszel, mintha nem tudnál lélegezni a volt férjed nélkül. Mintha őtána nem létezne más.

– Ez egyáltalán nincs így. Csak a munkánk és a barátság köt össze már minket. A házasságunk alatt kellett volna olyan jó viszonyban lennünk, mint a válás óta. – A poharába lesett, hogy elrejtse a tekintetét. Kudarcként élte meg a házassága csődjét, és ez kellemetlen érzéssel töltötte el. – Ha azt hiszitek, hogy még mindig szerelmes vagyok belé, tévedtek.

Kelly rábólintott.

– David azóta is vigyáz rád a maga módján. Felelősnek érzi magát. Szerintem ez nagyon szép tőle.

Skylar félmosolyra húzta a száját.

– Szép? A lelkiismeret alattomos húzásokra képes. Tisztában van vele, hogy én mit adtam fel érte. – Felemelte a poharát. – Igyunk rá!

Ezután önfeledten trécseltek, és mindegyikük elpanaszolta az éppen őt emésztő gondját, örömet, ahogy ezt minden ilyen találkozásuk alkalmával szokták. Kellemesen spiccesre sikerült a vacsora vége. Hangoosan nevetgéltek, amivel néhány vendég kíváncsi vagy éppen rosszalló pillantását is magukra vonták. Nem törődtek vele. Töretlen vidámsággal perdültek ki a Kolibri ajtaján.

– Ez jó volt, lányok. Ismételjük meg, amilyen hamar lehet! – ajánlotta Kelly.

– De a színházi kínzás nélkül! – intett Sandra figyelmeztetően.

Kelly durcásan lebiggyesztette az ajkát, mire a szókimondó barát-nője elkapta a nyakát, és puszit nyomott az arcára, hogy kiengesztelje a cukkolásért.

Kelly gyorsan kilépett a járda szélére, és leintett egy arra haladó taxit.

– Gyerünk, hölgyek! A szekér előállt.

Skylar legyintett.

– Menjetek csak! Ti egy irányban laktok. Én fogok majd egy másik kocsit.

Gyorsan elbúcsúztak egymástól, és a két barátnőt elvitte a taxi. Skylar összehúzta magán a könnyű kabátját. Hiába lendült be a tavasz, éjszakára eléggé lehűlt a levegő.

Későre járt, alig néhány autó volt csak az utakon. Miközben hazafelé sétált, szemét összehúzva pislogott bele a közeledő kocsik fény-szóróiba, hátha kiszúr egy taxit. Elérte a kereszteződést, ráfordult a Powellre, de még mindig nem talált fuvart. Mire elérte az Ellis utcát, már egy kicsit kezdte kellemetlenül érezni magát. Elvégre nagyon késő volt, és ő megtestesítette az ideális áldozattípust. A cipő-sarka hangos kopogása a betonon figyelemfelkeltő volt a nappali zaj nélküli utcán.

Az épületek közti sikátorokban hajléktalanok aludtak rongykupacokba burkolózva. Az utca túloldalán egy-két járókelő sietett a késői dolgára.

Skylar zsebre dugta a kezét, és kissé lehajtott a fejét a szembeszél elől. Nem volt félős lány, de azért már nagyon szeretett volna ott-hon lenni. A tequila jótékonyan fűtötte belülről, és gondoskodott a lendületről is.

A magas épületek közti szűk mellékutcába, ahol áthaladt, nem ért be a közvilágítás sárgás fénye. Zavarta, hogy nem lát be a sötétebb beugrókba és sikátorokba, gyorsított a tempón, hogy mielőbb kijusson egy forgalmasabb útra. Fél kézzel a táskájába kotort a telefonjáért. Ha nem jön egy nyavalyás taxi sem, akkor hív egyet, és bevárja a következő kivilágított saroknál.

Felnézett a házsámra, hová kérje a kocsit. Sietős lépteket hallott a háta mögül, amik gyors ütemben közeledtek. A válla felett hátralesett. Két férfi került elő a semmiből, és pillanatok alatt beérték.

Sorsszerűen kiürült az utca, egyetlen járókelő sem volt a közelben. Skylar tarkója megmerevedett, alig mert hátrapillantani. Átvillant rajta a felismerés, hogy itt baj lesz.

A két férfi a sarkában trappolt, már nem volt kiút.

Skylar hirtelen megtorpant, fél fordulatot tett, és ekkor az egyik alak megragadta a karjánál fogva és magához rántotta. A másik belemarkolt a törzsébe, és kikapta a kezéből a táskáját. A nő összerándult a durva érintésektől. Az izmai megfeszültek, ahogy próbált ellenállni.

– Mit akarnak?! Hagyjanak! – önkéntelenül repkedtek ki a száján a rettegő női butaságok. – Engedjenek!

Látta, hogy az egyikük nagyon világos szőke, magas fickó volt, csúf kapafogai miatt nem tudta rendesen becsukni a száját. A másik férfi borotvált fején tompán megcsillan a sápadt lámpafény.

Azok ketten még inkább közreszorították, a szőke nyakigláb hátulról hozzányomta magát, és ingerkedő hangot adott ki.

– Nyugi, angyalkám! Ne ficáncolj!

A rosszarcú kopasz fickó a táskájába túrt, és mialatt a tárcáját kereste, Skylar hirtelen döntést hozott. Észnél kell lennie. Elvégre megtanították, mit kell tenni ilyen helyzetben, eleget gyakorolta.

Kicsit balra moccan, hogy teret nyerjen magának, aztán a jobb könyökével erőből hátravágott a mögötte álló képébe. Jól sikerült ütés volt. A pasas hátratántorodott, és fojtottan káromkodott. A társa gyorsan reagált.

– Te kurva! – hörögte. Földre dobta a táskát, és ököllel a nő arcába sújtott.

Skylar félrekapta előle a fejét, így a nyakán érte a csapás. A mögötte véres nyálat köpködő hirtelenszőke alak gyűlölettel teli hangon sziszegett.

– Hagyd! Majd én!

Kattanás hallatszott, jókora rugós kést pattintott ki, és Skylar felé tartotta.

– Na, gyere, kicsikém! Kicsipkézem a pofádat!

Skylar hátrált, és azonnal nekiütközött a másik férfinak. Ellökte magát tőle, odébb szökkent. A kopasz utánacapott, de ő sikeresen félresiklott a marka elől. A késre fókuszált, és azt számítgatta, hogyan rúghatná ki a fickó kezéből. Ha csak ők ketten lennének egymással szemben, simán megpróbálná. De így, a kettő az egy ellen felállásban nem volt esélye.

A késes pasas feléje lendült, a pengével a mellkasa irányába döfött. Skylar félreugrott, ráfogott a férfi csuklójára és oldalra feszítette, miközben ököllel a könyökhajlatára csapott. A fickó torokhangon kiáltott fájdalmában és előregörnyedt.

A társa azonnal ott termett, és ököllel ütni kezdte a nőt, kegyetlen erővel zuhogtak a csapásai.

Skylar teste sajgott, és vér ízét érezte a szájában. Próbált olyan pozícióba fordulni, hogy kisebb felületen érhessek az ütések, de hiába. Az alak gyomron vágta, így még annyi levegőt sem bírt a tüdejébe gyűjteni, hogy sikoltson. Csak zihált, és a karjával a fejét próbálta óvni.

A szőke eltorzult pofával ugrott oda, átvette a kést az ép kezébe, és döfött. A penge Skylar karját érte, áthasította a kabátja vékony szövetét, és a húsába mart. Felkiáltott, mire a férfi lefelé húzta a kést, hogy nagyobb sebet vágjon vele.

Egy sötét alak ugrott közéjük. A lendülete megasztította mindannyiukat. Sebesen elkapta a késes embert, biztos mozdulatokkal hátracsavarta a fegyvert tartó karját, rántott rajta egy nagyot, míg klattyanást lehetett hallani. A vállizület kifícamodott, a felkarcsont

feje kiugrott a helyéről, mire a fickó felordított, a kés pedig a betonra zuhant.

A másik támadó rögtön nekiment a magas alaknak. Kemény ökölharcba kezdtek. Verekedés közben megasztították Skylart, aki lefordult a cipőszarkairól, és a földre zuhant. Igyekezett félrehemperedni az egymást püfölő férfiak lábai alól. A karján a bőrére tapadt a ruhája a meleg vértől.

Valahonnan a főutca felől vijjogva közeledett a rendőrség. Akárki hívta őket, Skylar hálás volt az illetőnek.

A támadó nem nagyon akarta elveszíteni a csatát. Kitartóan küzdött az ismeretlen segítő ellen. A társa, akinek kiugrasztotta a vállát, kezdte összeszedni magát, tapogatózó keze rátalált az elejtett késre. Ilyen állapotban a férfival nem vehette fel a harcot, erre ő is rájöhetett, mert helyette a földön fekvő nő felé fordult. Megszorította a fegyver markolatát, és sátáni ábrázattal Skylarre villant a szeme a sápadt árnyak között. Előregrott, és a kést felülről villámsebessen lefelé dőfte, egyenesen a mellébe. Skylar megdermedt a végzetes pillanat rettenetében.

Az idegen pont akkor kapta el a férfi csuklóját, amikor a penge hegye beleszúrt a nő ruhájába, és a hideg acél a bőrébe harapott. Felrántotta a támadó karját és félelmetes erővel vágott a képébe.

A zsaruk ekkor fékeztek le a járdaszegély mellett. Kiáltozva ugrott ki két rendőr a kocsiból, fegyvert fogva rájuk.

Skylart elvakították a piros-kék villogók. Reszketett, fáj mindene, és a saját hangos zihálásán kívül semmit sem volt képes kivenni. A pánik még forrón markolta a bensőjét, alig volt képes felfogni, mi zajlik körülötte.

A rendőrök megmentőjére irányították a fegyvercsöveket, és rövid utasításokat ordibáltak neki. Ő engedelmesen felemelte a kezét és összekulcsolta a tarkóján.

– A hölgy megsérült. Hívjanak mentőt! Orvosi ellátásra van szüksége – morogta az idegen.

Ebben a pillanatban befutott még egy járőrkoscsi erősítésnek, Skylart két egyenruhás vette gondjaiba. Felültették, azt kérdezték, hogy érzi magát, van-e sebesülése. Valaki megfogta a kezét, és ő belekapaszkodott a meleg tenyérbe.

Felvakarták a földről a két támadót is. A segítőjét letérdeltették a betonra, és miután megmotozták, bilincset csattintottak a csuklójára.

Skylar feje kezdett kitisztulni. Ekkor nézte csak meg jobban a magas férfit.

A ruházata alapján csavargó lehetett, nyomorult hajléktalan. Sapkáját olyan mélyen az arcába húzta, hogy a bozontos szakállán kívül semmi sem látszott az ábrázatából. A ruhája nem volt szakadt, sem mocskos, de egyszerű, divatjamúlt kabátja magán viselte az idő nyomait. Lehajtott fejjel, megadóan tűrte, hogy a zsaruk felrántsák a földről, és a rendőrautóhoz kísérik.

Időközben megérkezett a mentő, kettő is, mert a leütött támadóknak is szükségük volt az ellátásra.

Skylar figyelte, ahogy a megmentőjét beültetik a járőrkoscsiba, mint egy bűnelkövetőt.

Mindannyiukat kórházba szállították, ahol vizsgálatokon estek át. A támadókat sürgősségi ellátásban részesítették, majd az orvos engedélyével a rendőrök magukkal vitték őket.

A szíve feletti sebet a mellkasán, ahol a penge megvágta, négy öltéssel varrták össze és leragasztották.

– Szerencséje volt, hölgyem – jegyezte meg a doki. – Ha csak egy fél centivel mélyebbre hatol a penge, akár a tüdőt is elérhette volna.

Skylar megborzongott, mire az orvos poénkodva megnyugtatta, hogy bármikor plasztikáztathatja, ha szeretné, hogy eltűnjön a rossz emlékeket idéző nyom.

Ő tudta, hogy ehhez semmi köze nem volt a szerencsének. A hétköznapi rablás olyan hirtelen fordult át életveszélyes helyzetbe, hogy szinte még fel sem fogta, mitől menekült meg.

Csak az lüktetett a fejében, hogy ezen az éjjelen mindössze egy hajszál választotta el attól, hogy megöljék egy ostoba, pitiáner rablótámadásban. Ha az a csavargó fickó nem lép közbe, és nem fékezi meg a késes férfit, ő már nem élne.

A rendőrök már felvették a vallomását és az adatait. Nem győzte nekik eléggé hangsúlyozni, hogy az ismeretlen férfi a segítségére sietett és megvédte őt.

Miután a rendőrök végeztek, reszkető kézzel nyúlt a telefonjáért. Nagyon igyekezett tisztán gondolkozni, csakhogy ebben nem támogatta sem a tequila, sem a fájdalomcsillapító injekció, amit beadtak neki, a sokkról nem is beszélve. Kit hívjon fel? Kit rángasson ki az ágyából, hogy jöjjön érte? A barátnői már biztosan kiütve alszanak otthon, spiccesen pedig amúgy sem tudnának rajta segíteni. Márpedig neki most nagy szüksége volt valakire, aki józanul cselekszik, és akire támaszkodhat.

A volt férje számát tárcsázta. Amint David beleszólt, nyugodt hangja máris kapaszkodót nyújtott neki.

– Szia! Piszok késő van.

Skylar hirtelen nem is tudta, mivel kezdje.

– Ne haragudj, hogy téged hívlak. Szükségem van rád.

– Mi a baj? – kérdezte a férfi, hangjában aggodalom vibrált.

– Megtámadtak. Most stoppoltak össze a kórházban. Értem tudnál jönni?

- Micsoda?! Jóságos ég! Jól vagy? Milyen a sérülésed? Mi történt?
– hadarta David a vonal túlsó végén.
– Már jól vagyok. Megúsztam kisebb vágásokkal.
– Vágások?! Milyen vágások? Azonnal indulok.

Skyлар megmondta, melyik kórházban találja, ezután nem tehetett mást, mint várt. Leült az egyik székre a neonfényes folyosón, és zibbadó karral, elnehezülő mellkassal várta, hogy David érte jöjjön.

Ők ketten már évekkorábban elváltak. A házasságuk kifulladt, de csodálatos módon ezután is sikerült jó viszonyban maradniuk. Ez kivételesnek számított, mert Skyлар nem volt megbocsátó típus. David és ő közös vállalkozásban dolgoztak, egy belsőépítészcéget vezettek. A válás után nem tartotta meg a férje nevét, nem maradt Mrs. Warren. A szabadságával együtt visszavette a lánykori Delamere nevét is.

David azóta újránősült. Isabelle, az új felesége jól kijött Skyларrel. Kedves és okos nő volt, aki bölcsen felismerte, hogy nem kell tartania az elődjétől, nem a riválisa. Született egy kislányuk, aki az apja szeme fénye volt. Isabelle pontosan látta, hogy David barátilag most is felelősnek tartja magát Skyларért, mindig odafigyelt rá, de ez nem okozott köztük konfliktust.

David sietve érkezett meg a kórházba. Lendületes léptekkel ment végig a folyosón a nővérpulthoz. Skyлар a műanyag széken ücsörögve várta, hogy észrevegye őt. Előrehulló, hosszú barna haja alól nézte, ahogy a férfi felé fordul, majd tekintete megakad a patyolatfehér kötésén.

– Sky! – rohant oda hozzá a férfi. – Hadd nézzelek! Hogy vagy?

A lány szeme könnybe lábadt, ahogy felemelte a fejét hozzá. Égtek az arcán a zúzódások, a bőre puffadt volt, felrepedt ajka fájt.

– David! – felemelkedett ültéből, de a remegő térdei alig tartották meg.

A férfi átölelte, de a sérülései miatt nem merte megszorítani.

– Mi történt?

Skylarnek kibuggyantak a könnyei, megrázta a fejét, és belekapaszkodott David karjába. Erőtlen hangon elmesélte a történeteket. Újra megremegett a gyomra, ahogy felidézte a támadást.

David a homlokát ráncolva hallgatta végig.

– Mi a fenéért mászkáltál éjszaka egyedül az utcán? Felelőtlen-ség volt.

– Nem sokat segít, ha lecseszelsz. Most főleg nem. Ugye tudod?

– Csak féltelék. Csúnyán ellátták a bajodat.

Skylar biccentett.

– Ha nem lép közbe az az ember, most halott lennék. Segített nekem. Azt sem tudom, ki volt.

– A lányoknak elmondtad már, mi történt?

– Nem. Tipródtam rajta, kit rántsak bele az én kis kénköves poklomba ma éjjel, és téged választottalak. Ugye nem baj?

– Jól tetted. Gyere, hazaviszlek.

David elfuvarozta a házához, és ragaszkodott hozzá, hogy vele marad reggelig, de ő elutasította. Pontosan tudta, bármilyen jó viszonyban vannak Isabelle-lel, az asszony nem örülne neki, ha a férje a volt nejenél éjszakázna. Még az adott helyzetben sem.

Egyedül maradt a házában. A modern, csupa üveg villa néma csendjében olyan érzése támadt, mintha akváriumban ücsörögne. Büszke volt az otthonára, a jó ízléssel összeválogatott berendezésre, a fények és árnyak összhangjára. Minden olyan világos volt és letisztult, most azonban itt sem érezte magát biztonságban.

A karján húzódott az összevarrt seb. Nejlont tekert a kötés köré, és a karját félretartva, ügyetlenkedve lezuhanyozott. Muszáj volt lemosnia magáról a két rohadék érintését, a vért és a pánikot. Saját rettegettségének szagát.

A melle felett átázott a ragtapasz, hiába próbálta kikerülni a zuhannyal. Aztán a tükörbe nézve elkáromkodta magát. Az arca nem volt szép látvány. Pontosan úgy nézett ki, mint akit alaposan megverték, minden járulékos folttal és véraláfutással együtt, amit ilyenkor a szövetek produkálnak. Nyelvét végigfuttatta a fogain, leleltározta mind megvannak-e. Sejtette, hogy egy ideig tők felesleges lesz a sminkeléssel bíbelődni. Ezeket a foltokat és zúzódásokat semmilyen alapozó nem fedti el. Legjobb barátja a jeges borogatás lesz.

Gyakorlatiasan tekintett a történetekre. Saját hülyeségének köszönhette, hogy megtámadták. Igazából eszébe sem jutott óvatosnak lenni. Meg sem fordult a fejében, hogy éjszaka tők egyedül ne mászkáljon az utcán.

A múltjával a háta mögött talán túl magabiztos volt. Miközben jeges tasakot szorított az arcára, és a hirtelen rátörő fájdalomtól szíszeggett, arra gondolt, néha nem ártana nőiesebben hozzáállnia a dolgokhoz és nem hősködni. Hülye volt, amiért önfejlően egyedül indult haza a sötétben ahelyett, hogy az étterem előtt hívott volna magának egy taxit, és biztonságosan hazavitette volna magát.

Davidnek igaza volt, amikor felelőtlennek nevezte. Ha ellenkezik is a természetével, olykor kiereszthetné a gyeplőt a kezei közül, és lehetne esendő nő, aki elfogadja a segítséget. Ezt kizárólag Daviddal szemben engedte meg magának. Most pedig itt volt ez a férfi, aki őrangyalként került elő a semmiből és megmentette. Nagyon is átérezte ennek a súlyát, és ahogy újra meg újra visszapergette magában

az eseményeket, egyre világosabban látta, mitől menekült meg ezen az éjjelen.

Józanul felmérve felfogta, hogy a két fegyveres rabló ellen nem sok esélye volt. Egykor napi szinten vett részt gyakorlati kiképzésen, de az már rég volt, és még sosem került szembe ilyen éles helyzettel.

Huszonévesen lelkesen és elszántan jelentkezett a hadseregbe, elvégezte az alapkiképzést, majd tizedesi rangig vitte. Tetszett neki ez a pálya, hiszen nem volt számára idegen a katonai közeg. Az apja ezredes volt, akit nagy tisztelet övezett. Őmiatta állt be a seregbe, szeretett volna a kedvében járni, kivívni az elismerését. Kedvelte a seregben uralkodó rendet, a kihívásokat, a formáságokat. Jó érzés volt, hogy tudják róla, ő Delamere ezredes lánya, és nem bánta, ha ezért elvárták tőle a kiváló teljesítményt. Akár remek karrier is állhatott volna előtte, de az élet mást tartogatott számára. Választás elé állította.

Akkor ismerte meg Davidet. Nagy volt a szerelem, és gyorsan össze akartak házasodni. A férfi nem támogatta abban, hogy hivatásos tiszti karriert építsen. Ő gyerekeket akart, és azt, hogy a felesége ne szolgáljon fegyveres testületnél. Szép szóval, szerelemmel és józan érvekkel meggyőzte őt.

Skylar némi komoly vívódás után engedett neki, beáldozta az álmát a szerelem oltárán. A házasságuk azonban négy év után befucscsolt. Egyikük sem láthatta előre, hogy a közös életük így fog véget érni.

David tisztában volt ezzel az áldozattal, talán ezért érezte felelősnek magát érte még most is.

Aztán Skylar apja meghalt szívrohamban. Összedőlt a világ, a lány elvesztette a talajt a lába alól, és csak hányódott. Egyszeriben semmi sem volt fontos, elmerült a gyászban. Ez a tragédia sajnálatosan

egybeesett a válásukkal. Mintha csak a sors így komponálta volna össze a csapásokat. Skylart nagyon megviselte, mégis az összetört lelke erősebben és keményebben került ki a gyásszal és veszteséggel folytatott csatából. Sajat lábára kellett állnia, nem volt többé ott az apja, aki egész életében a támaszt jelentette számára.

Akkor már civil állása volt, és pár év múlva megalapították a Warren és Delamere céget Daviddal, amit vita nélkül vezettek. Az apja nélkül a katonai pálya elvesztette a vonzerejét, csak a bánatra emlékezett az egyenruha. Nem vágyott többé vissza a seregbe.

A válás legalább annyira fájdalmas pont volt az életében, mint az apja halála. Egyszerre veszített el két férfit, akit szeretett. Úgy érezte, többet nem bírna elviselni, ezért nem vágyott új kapcsolatra, nem járt társaságba, nem ismerkedett. Senki előtt nem akarta lemeztelelni a lelkét, és újra átélni a csalódást.

Kudarcként élte meg a házasságuk tönkremenését. Az önbecsülése megszenvedte a bukást. Hibásnak érezte magát, amiért hagyta elromlani a kapcsolatukat Daviddal. A vereség keserű szájját hagyott maga után. Barátként el tudta viselni a közelségét, mert némi vigaszt nyújtott neki, hogy legalább ennyit képesek voltak megőrizni abból, ami valaha összekötötte őket. Még nem állt készen rá, hogy valakinek újra megnyissa a szívét, úgy igazán.

Második fejezet

MÁSNAP BE KELLETT MENNIE A RENDŐRSÉGRE néhány papírt aláírni, a vallomását megerősíteni. A folyosón várakozás közben telefonon intézte az éppen folyamatban lévő munkaügyeit. Attól, hogy ő kicsit leamortizálódott, a cég még változatlanul működött tovább. Az ügyfeleket egyáltalán nem érdekelte, neki hány öltés fogja össze a sebet a karján vagy a mellkasán.

A rendőrkapitányságon nem keltett különösebb feltűnést a zúzott arca. Ahogy üldögélt és a telefonjával vacakolt, egyszer csak észrevette, hogy a széksor másik végén leült egy magas férfi.

Skylar arca forró lett, ahogy felismerte őt. A megmentője volt az, most is ugyanazt az öltözéket viselte. Egy pillanatra feléje nézett.

Ő önkéntelenül biccentett neki, aztán arra gondolt, hogy fel kéne állnia és odamennie ahhoz az emberhez. Meg kell köszönnie, amit tett.

Összeszedte magát, és odasétált.

A férfi felpillantott rá.

– Helló! Engedje meg, hogy bemutatkozzak! – kinyújtotta felé a sérült karját, de sutára sikerült a mozdulata. – Skylar Delamere vagyok.

A férfi elfogadta a felkínált kezét, és óvatosan megszorította.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hölgyem! – dörmögte. A homlokába húzott sapka és a barna arcszőrzete közötti sávban ragyogó égbék szempár nézett a lányra.

– Szeretném megköszönni, amit tett. Hálás vagyok önnek, uram. A férfi rögtön eleresztette a kezét.

– Nem kell hálálkodnia. Jókor voltam ott, ennyi történt. – Kellemes zengésű hangja és udvarias beszédstílusa sehogyan sem illett a csavargó külsejéhez.

– Megmentette az életemet. Szeretném valahogyan viszonzni. Ha megengedi, hogy...

– Erre nincs szükség! – vágott közbe a férfi. – Megköszönte. Ennyi elég.

A lány megütközve nézte a megmentőjét, nem számított ilyen hűvös és elutasító reakcióra ettől a férfitől. A folyosón valaki Skylar nevét mondta.

– Mennem kell – mondta inkább magának, mint a férfinak. Őt nyilván semennyire sem érdekelte, így hát minden további szó nélkül otthagya.

A rendőrtiszt irodájában hegyekben álltak az akták és a dossziék. Még az ablak alá, a fal mellé tornyozva is jutott belőlük. A tiszt az üres székre mutatott az íróasztal előtt.

– Shepard hadnagy vagyok. Kérem, foglaljon helyet! – Amíg Skylar elhelyezkedett, kinyitotta a megfelelő dossziét, és egy kinyomtatott papírt nyújtott át.

– Ez a vallomása, Miss Delamere. Legyen szíves átolvasni, és amennyiben mindennel egyetért, hitelesítse az aláírásával. Kérem, ellenőrizze, hogy az ön által elmondottakat tartalmazza.

Skylar megtette, azután aláírta a jegyzőkönyvet. Átnyújtotta az orvosi jelentést is, amit a kórházban kapott. A hadnagy csatolta az iratokhoz.